

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Tastesen (S):

Vi er i socialdemokratiet ikke glade for dette lovforslag. Vi erkender, at der skal tages stærkere hensyn til borgernes retssikkerhed på skattelovgivningens område, men vi er principielt imod nye fradrag i skattesystemet. Gennem forslag, som er fremsat her i Folketinget, og gennem administrative foranstaltninger, der er iværksat af ministeriet for skatter og afgifter, er der taget skridt henimod en større retssikkerhed – jeg tænker ikke mindst på forslaget om bindende forhåndsbesked. Lad mig i denne forbindelse også erindre om, at skattestyrelsesloven er af forholdsvis ny dato, og efter den reform af skattestyrelsesloven, der har fundet sted, er der sket væsentlige skridt fremad med hensyn til retssikkerheden og en hurtigere behandling i skattesystemet.

Hvad fradragsretten for sagkyndig bistand angår, er vi kommet i den situation, at en landsretsdom fra 18. juni 1982 har underkendt den praksis, der har været brugt gennem mere end 10 år. Det var derfor en rigtig beslutning, den tidligere minister, hr. Lykke-toft, tog, da han besluttede at anke sagen til højesteret. Det er derimod en forkert beslutning, den nuværende minister har taget, når han har trukket anken tilbage. Beslutningen er nok udtryk for ministerens politiske vurdering, men han må dog ikke føle sig på helt sikker grund, siden han har valgt at fremsætte et lovforslag. Det skal ministeren dog ikke have utak for, for det giver os mulighed for politisk at vurdere, hvorledes vi tackler dette vanskelige problem.

Efter socialdemokratiets mening står valget mellem to muligheder, og her vil jeg gerne citere hr. Bernhard Baunsgaard, fra sidste gang vi behandlede dette sagsområde – det står i Folketingstidende sp. 7313 fra den 13. maj 1982. Hr. Bernhard Baunsgaard siger:

»... jeg synes, det er rimeligt, at vi får en praksis gennemført, hvorefter man ikke får fradragsret, men erstatning for de udgifter, man har haft ved at føre skattesager ved domstolene, når der har været rimelig grund til det.«

Vi vil gerne have en vurdering af, hvordan en sådan ordning kan gennemføres i praksis.

Opnås enighed herom, må lovgivningen i øvrigt ændres, så retstilstanden ændres på grund af den beslutning, der er taget i østre landsret. Lad mig i øvrigt sige, at man regner med, at det drejer sig om et provenu på ca. 60 mill. kr., og det bliver vel så til et skatteprovenu på ca. 30 mill. kr. Vi har jo loven om fri proces. Man kan ikke frigøre sig for den tanke, at for 30 mill. kr. ville man kunne støtte borgerne gennem fri proces o.lign. for et ganske væsentligt beløb her, men vi må altså vurdere disse ting.

Skulle vore overvejelser derimod mod forventning føre til, at vi ikke kan komme igenem på denne måde, må vi for at støtte forslaget i hvert fald forlange visse ændringer.

For det første skal de udgifter, der er fradragsberettigede, fradrages i skatten og ikke i den skattepligtige indkomst. Vi vil ikke fortsat være med til at cementere uligheden i skattesystemet.

For det andet må vi overveje, hvor grænsen skal drages. Skal det være straks, når man ikke kan enes med ligningskommissionen, eller bør retten til fradrag først indtræde på et senere tidspunkt? Socialdemokratiet vil i givet fald være mest indstillet på, at retten til fradrag for udgifter til sagkyndig bistand først indtræder på det tidspunkt, hvor landskatteretten har truffet sin afgørelse, således at det bliver de væsentlige omkostninger, der er forbundet med en sagsbehandling for domstolene, der er fradragsberettigede.

Man vil altså kunne forstå, at hvis dette lovforslag skulle nå frem til anden behandling, vil vor stilling være afhængig af lovforslagets udseende på dette tidspunkt.

Hagen Hagensen (KF):

Det er for os meget tilfredsstillende, at skatteministeren har fremsat dette lovforslag. Det er fremsat for at styrke den retssikkerhed på skatteområdet, som der er særdeles god grund til at få styrket. Der har siddet udvalg om disse spørgsmål, og de har da også peget på dette forhold og faktisk fundet, at det var en naturlig ting at gå ind i drøftelser herom.

Det må være rimeligt, at man skal have ret til at få sin ret, og at det ikke skal koste den pågældende noget. Det må også naturligt være således, at man fastlægger nøjagtigt det, man skal betale skat af, og det er efter, at man har afholdt de omkostninger, der er for-